

Amb els ulls de la meua àvia

Hola, soc Noa. Tinc 15 anys i visc a Madrid. Suppose que la meua vida no és la més perfecta del món, però em conforme. Ara mateix, les rutines de les persones són molt estrictes; mon pare diu que cal treballar per si algun dia passa quelcom inesperat, però jo crec que disfrutar mentre es puga és el millor. Hui en dia, en 2080, les persones no solen parlar massa amb altres que no coneixen. Més encara, tracten d'allunyar-se. Quan pregunte als meus pares sobre això, sempre eviten la resposta. Al col·legi, els professors de l'assignatura d'Història ens conten el que va passar fa segles i inclús mil·lennis, però no ens conten el passat més actual, el que va ocórrer fa seixanta anys. Crec que els meus professors intenten esquivar-ho. Però tinc la curiositat de saber què és allò del que ningú en vol parlar.

Soc una jove prou curiosa. M'agrada aprendre sobre el passat, perquè pense que saber d'on venim pot ajudar-nos a arribar cap a on anem. Els meus pares em diuen que em parec molt a la meua iaia materna, Lucía, pel fet que ella era una dona molt somiadora, oberta i que mai parava quieta. Fa un any que la meua iaia Lucía ens va deixar. La trobe molt a faltar, ja que entre nosaltres dos hi havia una connexió molt forta. Ella solia contar-me històries que despertaven en el meu interior inquietuds sobre el passat. Tant de bo ella estiguera ací per a poder dir-li com la vull... Hi ha alguna cosa que em sorprén, i és que amb la confiança que teníem, no em va arribar a contar què va ocórrer el 2020. Suppose que no parlar-ne, dolia menys.

Cada divendres, després de classes, visitava el cementeri on descansaven les restes de la meua iaia. Sempre li contava el que em passava al llarg de la setmana, els meus problemes, les meues inquietuds, els meus desitjos... Però un dia, vaig arribar, vaig traure l'entrepà i em vaig adonar que no tenia res a contar-li. I, aleshores, em vaig posar a observar-la. Sobre la làpida tallada, es trobava una frase que mai vaig arribar a entendre *Responsum invenies in lacu*. Llavors, vaig traure el telèfon mòbil i ho vaig buscar amb el traductor: *La resposta la trobaràs al llac*. Què voldria dir-me la meua iaia amb això? Així que vaig agafar les meues coses, vaig telefonar mon pare i vaig tornar a casa perquè l'endemà emprenguera el meu viatge a l'únic llac que hi havia a Madrid, el llac de Dívoc.

L'endemà, en compte d'estar amb la meua iaia al cementeri, em vaig muntar en la meua bici i vaig començar a pedalejar fins que vaig divisar una gran arbreda a la llunyania. Esta separava la moderna ciutat de Madrid de la naturalesa. No demanava més, només anar al llac a trobar la resposta a l'única pregunta que tenia en ment: "Què va passar en 2020?"

El sentiment de desig per descobrir la resposta era major que les tasques que havia de fer eixa vesprada. Vaig girar el manillar cap a un camí desconegut i em vaig endinsar en les seues fosques profunditats. Quan per fi vaig eixir d'aquell túnel de branques verdes, els ulls se'm van il·luminar amb el reflex del sol d'aquell llac cristal·lí. Mai havia vist res semblant, els edificis no s'albiraven, els cotxes no sonaven. En el seu lloc, enormes arbres que cobrien el cel, albergaven sons angelicals d'aquells pardals.

Vaig decidir assentar-me sobre la gespa verda, deixant al costat el temps que em quedava per a tornar. De sobte, una xicoteta bombolla d'aire que hi havia davall l'aigua va visitar la superfície creant una xicoteta ona que conforme passaven els segons s'expandia fins al punt en què va desaparèixer. Això em va cridar l'atenció i vaig anar a veure de prop aquell esdeveniment. Vaig aguarint intentant no caure al llac, però va ser en va perquè vaig esvarar. Per sort, vaig actuar ràpidament, vaig avançar els meus braços per a amortitzar la caiguda i vaig xocar contra la terra. Unes gotes d'aigua que em van esguitar a causa de l'impacte es van unir a la meua pell immediatament. Un pessigolleig sobre el meu rostre va fer netejar-me la zona en què havien impactat i, de sobte, quelcom brillant davall l'aigua va captar la meua atenció. Vaig ficar la meua mà i vaig agafar una espècie de botella amb alguna cosa en el seu interior. Ho vaig assecar amb la jaqueta que portava posada i ho vaig ficar en la motxilla. No estava molt segura que eixa fora la pista que la meua iaia volia que trobara, però no vaig tindre una altra que veure si era cert.

Vaig mirar el meu rellotge d'agulles per veure el temps i este marcava l'hora en què hauria d'estar en la bici, en marxa. Vaig eixir pedalejant d'aquell lloc tan bonic i em vaig dirigir cap a la ciutat. Vaig estar rondant per una carretera deserta i poc visitada pels cotxes flotants. A la llunyania vaig veure la ciutat de Madrid i vaig començar a augmentar la meua velocitat. Vaig creuar els carrers de Madrid el més ràpid que vaig poder, fins que vaig arribar al meu destí: el cementeri. Estava desitjant obrir aquella botella davant de la meua iaia. Vaig tirar la bici sobre la gespa i em vaig encaminar cap a on la meua iaia estava.

—Iaia, espere que em dones la resposta a la meua pregunta —vaig dir soltant un sospir.

Vaig destapar la botella com vaig poder i vaig intentar traure un paper enrotllat que portava dins. I, per a la meua sorpresa, no sols era un full de paper, sinó cinc fulls, escrits a mà, per davant i per darrere. Vaig saber que tardaria un temps a llegir-ho. La primera cosa que vaig fer va ser veure si era la pista que la meua iaia esperava que buscara, la qual cosa vaig descobrir ràpidament gràcies al missatge que hi havia en un full quasi en blanc.

—*Responsum invenies in lacu* —vaig dir en veu alta sense adonar-me que algú poguera escoltar-me.

Llavors, vaig sentir com l'adrenalina començava a recórrer-me tot el cos, creant en mi una reacció de tremolor. Tots els meus sentits es van posar en alerta. Estava a punt de presenciar la veritat sobre eixe tema tabú. I vaig començar a llegir en la meua ment;

Estimada Noa,

Si estàs llegint este missatge, és perquè estàs preparada per a poder descobrir aquell misteriós enigma que tant portes esperant saber. Segurament, jo ja no seré amb tu quan estigues llegint açò, però vull que sàpies que sempre estaré al teu costat vages on vages.

Noa, la vida dona tantes voltes que mai saps on cauràs. Quan et despertes un dia i tot pareix distint, penses que seguixes en el son, o millor dit, en el malson que mai acaba.

Tot va començar el 2019. Jo tindria aproximadament uns dotze o tretze anys. La gent no tenia por d'eixir al carrer i ajuntar-se amb milers de persones al dia. No era com ara. A desembre, una notícia va arribar a l'oïda de tot el món. A Xina, una persona havia contret un virus desconegut que li va portar a la mort. La veritat és que això s'hauria pogut evitar. Un metge havia alertat el govern sobre la seua aparició, però estos no el van creure. El metge va tractar el pacient infectat sense saber que ell també havia contret el virus al mateix temps. L'home va continuar fent vida normal fins que es va començar a trobar malament i va morir tres dies després que el seu pacient. A poc a poc, el virus es va anar expandint per tota Xina, fins que va arribar a tots els continents i països del planeta. El món va entrar en pànic, i els governs van crear gabinets de crisi. Els contagis es propagaven cada vegada més ràpid i davant del desconeixement, moltes persones, sobretot ancianes, morien aïllades i soles.

Els països van anar establint estats d'alarma en què confinaven tota la població en les seues vivendes. Els carrers estaven completament buits, es va estimar l'horari per a eixir a fer un passeig i inclús per a comprar aliments. Va ser terrible! No s'escoltava res, només el cantar dels pardals. Xiqueta meua, el confinament, a banda de salvar moltes vides, també les va canviar. Algunes famílies que vivien en la mateixa casa van establir un vincle més fort entre elles, mentres que al mateix temps la tecnologia va permetre la possibilitat de comunicar-se i veure's a distància. Altres persones ho van passar prou malament. La privació de llibertat per obligació i no per voluntat va ser el més costós de superar en aquells dies.

I saps què van descobrir? Que els herois no sempre porten capa! Els infermers, els metges, els dependents dels supermercats, els transportistes, els

científics i moltes més persones, van ser els que ens van ajudar a poder superar eixa gran crisi que tant ens afectà. Diversos calfreds em van recórrer la pell causant que el meu berriscol es posara de punta en acabar de llegir aquell xicotet fragment. És increïble que eixos herois hagen pogut ajudar la meua iaia i moltes més persones a poder suportar aquell virus.

Així que podem dir que va ser un virus el que va fer que el món fora tan estricte després d'això. Ara ja entenc el que mon pare em deia: Cal treballar per si algun dia passa alguna cosa inesperada.

Tenien por que jo patira el que van patir els meus iaies i milions de persones més aquell fatídic any.

Noa, és que és dur que ningú et compte el que va passar fa anys. L'ésser humà tendeix a recordar inclús les coses més danyoses en la seua ment, a fi de poder rectificar i no caure en la mateixa trampa. Algunes persones van preferir oblidar-ho, altres es mantenen en silenci i altres ho recorden pel dany que els ha fet. És difícil... molt difícil, però crec que tu ja et fas una idea del que va passar després de l'alçament de l'estat d'alarma i el confinament.

Les persones no sabien molt bé com reaccionar o actuar enfront de tal situació. Sentien por, por per tornar a caure en un nou confinament. Sentien una infinitat d'emocions negatives pel fet que la ruptura de les seues rutines va causar estrés en elles. Sentien frustració, ansietat i problemes en socialitzar. El temps que van passar tancats no els va permetre viure. I l'afecte? Als jóvens com tu, en eixos temps, encara que ho negaren, els feia malament no poder veure els seus amics o familiars. Dolor és la paraula que ho representa tot a la perfecció.

Mon pare, el teu besiaio, va ser un d'aquells herois sense capa. Però... a que no saps què? Va témer. Va témer per mi, per la besiaia, pels seus pares, pels seus trabajadores... i per ell. Eixir de casa era com desfer-te del teu búnquer de protecció, t'estaves desplaçant de la teua llar sense saber si podries caure malalt i, qui sap, morir. Per tot això, usàvem màscares que ens ajudaven a previndre l'eixida de la saliva.

Em va impactar molt el fet que el meu besiaio tinguera por. En les històries que em contava la meua iaia, el meu besiaio sempre interpretava el paper d'home valent, fort i sense por de creuar obstacles que li impediren veure l'horitzó. Al seu torn, les màscares van despertar en mi el sentiment d'angoixa. L'aclaparament que haurien de sentir les persones amb aquella espècie de boç en la cara seria indescriptible.

Gràcies a Déu, a la nostra família no li va passar res. Però, la capacitat d'entendre la mort com una cosa quotidiana és complicada. La meua veïna va

perdre el seu iaio per culpa del virus. Ningú podia acostar-se a ningú a més d'un metre i mig, per la qual cosa no vaig poder fer-li una abraada quan més ho necessitava. La vaig estar recolzant fins que la mesura que deia que la distància era obligatòria va desaparèixer i, llavors, vaig poder abraçar-la. Milions de persones ens van deixar sols, però nosaltres a ells sempre els recordarem com a lluitadors. Sense màscares, moltes persones se sentien sense la seua capa protectora que els defenia del perill.

I per fi, la nostra salvació va tocar el timbre: la vacuna. Les persones més ancianes tendien a agafar-lo fàcilment. Eren les que més perill corrien. Este virus atacava principalment els pulmons, i reduïa la seua capacitat pulmonar fins que la persona ja no podia respirar. Este descobriment ens va ajudar a proporcionar immunitat a les persones. Les dosis van ser injectades a poc a poc, en orde de major a menor edat fins que, finalment, la nostra vida es va anar convertint en l'habitual. Però la por seguia present en el nostre interior.

Noa, encara no saps el nom d'esta bestiola. Però no serà tan fàcil esbrinar-ho, ja em coneixes. Et donaré dos pistes perquè pugues buscar més informació sobre el virus: Soc qui et vaig esguitar però del revés i el meu final és el començament.

—Iaia! Quines pistes són estes? No m'ho pots posar tan difícil! —vaig dir eufòrica després de llegir les últimes paraules.

Soc qui et vaig esguitar però del revés... El llac Divoc, que escrit del revés és Covid! —Ho vaig esbrinar al moment. Però l'última pista em va parèixer molt difícil. Què pot ser el final del començament? Vaig estar donant-li voltes al meu cap fins que la vaig analitzar en profunditat. El començament no va ser en el 2020, sinó que en l'any 2019. Normalment, no se sol dir l'any sencer quan fas referència a eixa etapa, per tant seria 19. Quan vaig ajuntar les dues pistes, em va resultar un nom quelcom estrany: "COVID-19". Així que vaig agafar la meua bicicleta i m'hi vaig muntar, no sense abans acomiadar-me de la meua iaia. Vaig anar directa a la biblioteca, a fi de buscar informació sobre si eixe nom existia. I... bingo!

El COVID-19 és un virus que va afectar a nivell mundial en el 20. El nombre de morts va arribar a aconseguir xifres innumerables i l'economia, junt amb molts altres factors, va descendir... —vaig acabant llegint el significat que hi havia escrit en una enciclopèdia.

Vaig soltar el llibre i vaig recapacitar sobre el que havia llegit. Però, de sobte, se'm va ocórrer una idea increïble i que a la meua àvia li haguera agradat protagonitzar. Vaig eixir de la biblioteca, em vaig tornar a muntar en la bicicleta i vaig pedalejar els més ràpid que vaig poder cap al centre de Madrid. Aquest pla era molt arriscat i en aquell moment em va provocar una mica d'inseguretat, però vaig

pressentir que era necessari que fora escoltada. Vaig girar a la dreta bruscament per a arribar el més prompte possible a la Porta del Sol. Vaig pensar que podria ser el lloc perfecte per a donar protagonisme a la meua idea. Vaig parar enfront de la font que hi havia situada en el centre, vaig baixar de la bicicleta, una mica nerviosa, i vaig escalar un xicotet banc que hi havia al costat de la font. Vaig sospirar i vaig mirar al cel perquè la meua àvia m'inspirara i em donara força.

—Escolteu-me tots un moment! —vaig cridar a l'aire i, de sobte, tota la gent que anava capbaix sumida en els seus pensaments va enfocar la seua atenció en mi.

Vaig sentir una sensació molt estranya que em va ajudar a poder fer el pas i parlar. Sabia que la meua àvia estava veient-me des d'allà dalt i una ona d'energia potent va recórrer tot el meu ésser, i em va impulsar a dir el missatge que ella haguera volgut compartir en veu alta.

—Hola a tots! Soc Noa i vull explicar-vos una cosa que vulguera us fera reflexionar. Quan vau sentir per última vegada una abraçada sincera, un bes càlid en la galta o simplement un “t'estime” vertader? Fa un any vaig perdre la meua àvi. Ella per a mi era el meu exemple a seguir. Em feia veure les coses d'una manera diferent, solament contant-me històries fictícies. Quan la seua pell fregava la meua, ja fora per un bes o per una abraçada, una multitud de sentiments florien en el meu interior. Ara, com ja no està, enyore la seua presència, la seua veu, el seu riure, la seua manera de ser però, sobretot, el seu tacte. Seixanta anys arrere, un virus ens va aïllar durant un llarg temps del contacte físic amb altres persones. Després d'aquell dur període de temps, l'ésser humà es va adonar de com necessari era sentir-se segur i estimat. Encara que no ho creguem, un senzill gest pot fer veure a les persones que no estan soles. En 2080, no he arribat a veure a ningú que no mirara cap al sòl o cap a la pantalla del telèfon mòbil. Ens estem perdent un món preciós a l'altre costat del mur, un mur que nosaltres mateixos hem construït, pensant que així estaríem més segurs. Aïllar-nos del que és diferent i obrir-nos cap al que és habitual, ens està fent perdre l'amor. Aprofitarem el temps que ens ha donat la vida per a demostrar-nos els uns als altres tot allò que no hem sigut capaços de dir-nos abans. Tant de bo estiguera ací la meua àvia per a abraçar-la i dir-li com l'estime. Ara que vosaltres podeu, utilitzeu el temps que us queda per a dir-vos quant que us voleu, i per a abraçar-vos fins que us quedeu sense alé. Feu-ho ja! No us quedeu amb les ganes de fer-ho. Gràcies!

No escoltava res, només la meua respiració. Havia fet o dit alguna cosa malament? No he pogut controlar l'emoció que portava en el meu interior. Solament m'esplaiava. I, a la fi, el silenci sepulcral es va trencar amb els aplaudiments de les persones que hi eren presents. No m'ho podia creure, ho havia fet. Mentre els

aplaudiments i els vitors s'escoltaven, la meua mirada no es va poder contindre i va girar cap al cel. Vaig somriure, i una llàgrima d'alegria em va caure per la galta produint-me una agradable satisfacció per la bona acció que acabava de fer.

Lucía Pertusa García
4t ESO
Col·legi Nostra Sra. del Carme
Oriola